

Dumnezeu a pus o ordine și un scop în viață

VERSETUL-CHEIE

*Nimeni nu-și mai aduce
aminte de ce a fost mai înainte;
și ce va mai fi, ce se va mai
întâmpla mai pe urmă, nu va lăsa
nicio urmă de aducere aminte la
cei ce vor trăi mai târziu.*

ECCLESIASTUL 3:11

Text: Ecclesiastul 3:1–22

Ideea centrală: Universul în care trăim are un curs și o regularitate care sunt în afara sferei controlului uman. De aceea, efortul omului de a ieși de pe aceste coordonate și de a „profita” în mod egoist de la viață este zadarnic.

Scopul lecției: Să ne ajute să înțelegem realitatea vieții umane, prin prisma slavei lui Dumnezeu manifestată în ordinea cosmică stabilită de Creatorul universului, și să desoperim scopul real al existenței noastre pe pământ.

1. Experiențele umane împletite în timp ca într-un covor (3:1–8)

Solomon descrie experiențele vieții umane ca fiind un fel covor țesut de-a lungul timpului cu tot felul de secvențe (fire), de nuanțe contrastante: „nașterea” și „moartea”, „săditul” și „smulgerea celor sădite” (v. 2); „uciderea” și „tămăduirea”, „dărâmarea” și „zidirea” (v. 3); „plânsul” și „râsul”, „bocitul” și „jucatul” (v. 4); „aruncarea cu pietre” și „strângerea pietrelor”, „îmbrățișarea” și „depărtarea de îmbrățișări” (v. 5); „căutarea” și „pierderea”, „păstrarea” și

„lepădarea” (v. 6); „ruptul” și „cusutul”, „tăcerea” și „vorbirea” (v. 7); „iubitul” și „urâțul”, „războiul” și „pacea” (v. 8).

Ideea fundamentală aici este aceea că toate aceste experiențe cu nuanțe contrastante trebuie acceptate ca fiind parte a experiențelor umane obișnuite. Iar, odată ce aceste contraste sunt acceptate, atunci toate celelalte experiențe dintre cele două repere de la polurile opuse ale vieții trebuie de asemenea acceptate, pentru că viața umană este, într-adevăr, împletită cu „fire” de nuanțe diferite. Important de reținut este faptul că toate aceste nuanțe ale vieții noastre sunt țesute în timp ca un covor cu fire de diverse culori ce alcătuiesc, în final, o imagine de ansamblu realizată după un plan hotărât de Dumnezeu.

Aceste experiențe diverse nu sunt prescriptive (adică, nu trebuie neapărat să se întâmple în această succesiune), ci sunt descriptive (adică, se pot întâmpla). Vremea pentru fiecare eveniment din viața umană este hotărâtă de Creator: „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui” (v. 1). Nu ni se spune dacă toate aceste repere contrastante ale vieții trebuie interpretate în mod literal sau metaforic și nici nu știm dacă există un anumit scop intrinsec sau dacă există o anumită succesiune în desfășurarea acestor experiențe. Cert este că viața umană este „împletită” cu astfel de „fire” diverse care, în final, creează un „covor” definit și complex.

Certitudinea absolută este aceea că Dumnezeu iar nu oamenii controlează experiențele din viața fiecăruia. De exemplu, experiențele poporului Israel, așa cum sunt relatate în Vechiul Testament, descriu modul în care Dumnezeu a modelat trecutul istoriei acestui popor, iar nu atât de mult forțele politice sau economice ce au intervenit de-a lungul istoriei Israelului. În toate situațiile din viața Israelului, Dumnezeu a fost Actorul decisiv.

În Noul Testament, de asemenea, ni se spune că Isus Hristos s-a născut și a murit la împlinirea vremii hotărâte de Dumnezeu (Marcu 1:15; Romani 5:6; Galateni 4:4, 5). Isus este descris ca fiind „Alfa” și „Omega”, „Începutul” și „Sfârșitul” (Apocalipsa 1:8; 21:6; 22:13), iar Hristos, așa cum au înțeles

apostolii Săi, este Centrul istoriei umane (Faptele ap. 3:21; 1 Corinteni 4:25; 2 Timotei 1:9; Tit 1:2).

Credincioșii sunt sfătuiți să creadă lucrarea lui Hristos și să privească spre viitor cu speranța pe care El o va împlini la sfârșitul zilelor (1 Timotei 6:13–16; 1 Petru 1:3–5; Apocalipsa 1:3; 22:10).

Îmi amintesc din copilărie cum mama țesea covoare pe stativ verticale. Din curiozitatea specifică perioadei de copilărie am întrebat-o pe mama: „Ce faci?”. Mama mi-a răspuns: „Țes un covor”. Eu am întrebat-o din nou: „Ce vrei să faci cu acest covor?”. Iar mama mi-a spus: „O să-l pun pe peretele din cameră, ca să fie frumos”. Eu mă uitam la partea covorului aflat încă în lucru și vedeam noduri și capete de fire colorate care ieșeau inestetic din țesătură, de aceea i-am spus mamei: „dar covorul ăsta nu-i frumos!”. Apoi mama mi-a spus: „trebuie să ai răbdare până voi termina de țesut covorul și abia apoi vei putea să vezi imaginea reală și completă a covorului țesut”. „Când voi termina de țesut”, a spus mama, „o să tai firele de sus și de jos iar apoi voi întoarce covorul ca să poată fi privită fața lui”. Abia așteptam să vină ziua aceea! Iar când a terminat de țesut, mama ne-a strâns în jurul ei, a tăiat firele țesăturii de sus și de jos, iar apoi a întors covorul cu fața spre noi. Nu vă puteți imagina bucuria noastră, a copiilor! Ne rostogoleam pe fața covorului și ne minunam de frumusețea extraordinară a celui covor țesut de mama, din fire de culoare diferită așezate în țesătură după un anumit tipar, care avea să creeze în final o imagine fascinantă.

Tot așa stau lucrurile și în viața noastră umană. În mod metaforic, Dumnezeu țese un covor cosmic în care adaugă în țesătura vremurilor fire de diferite lungimi și nuanțe, ce reprezintă experiențele vieții noastre. Uneori noi nu putem vedea decât capete de ață și o imagine difuză a lucrării lui Dumnezeu în istorie. Însă vine vremea când Dumnezeu va tăia „firele” existenței noastre, iar la finalul istoriei El va întoarce covorul cu fața spre noi. Atunci vom vedea lucrarea maiestruoasă a Creatorului, care a așezat cu precizie fiecare experiență umană în „covorul” Împărăției Sale. S-ar putea ca anumite experiențe din viața noastră să fie de o nuanță

mai întunecată. Însă Creatorul nostru așază aceste „fire” într-un cadru potrivit, astfel încât imaginea de ansamblu să fie glorioasă.

2. Covorul vieții umane țesut pe „războiul” Creatorului (3:9–15)

Solomon se întreabă apoi: „Ce folos are cel ce muncește din truda lui?” (3:9). Cu alte cuvinte, care este profitul pe care-l putem realiza noi, actorii umani, în cadrul acesta al unei vieți controlate de Dumnezeu? Sau, dacă Dumnezeu controlează totul în viața noastră umană, atunci ce sens mai are viața pentru noi? Ce câștig putem avea noi de la viață?

Solomon înțelege că, de vreme ce „orice lucru El [Dumnezeu] îl face frumos la vremea lui” (3:11), atunci noi, „firele de ață” ale istoriei noastre contemporane, ar trebui să ne lăsăm în mâna Creatorului nostru pentru a nu ajunge pierduți în „praful istoriei” universului, ci, mai degrabă, să fim așezați de Dumnezeu în „Covorul” Său cosmic. Pentru că, deși El a pus în noi „gândul veșniciei”, totuși „omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (3:11). Altfel spus, mintea noastră finită nu poate să cuprindă Infinitul. De aceea înțelept este să ne lăsăm viața cu toate experiențele din ea „pe mâna” lui Dumnezeu.

Atunci fericirea omului este să se bucure de viața pe care i-o dă Dumnezeu cu toate experiențele înregistrate în ea, dar cu speranța că „tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut” (3:14).

Cel mai înțelept scop al existenței noastre este să ne încredințăm viața în mâna Creatorului care dorește să folosească firele de ață ale vieții noastre umane în „Covorul” Său cosmic. Lucrarea aceasta va fi cunoscută în întregime doar la sfârșitul vremurilor, care sunt tot în stăpânirea Sa: „Dumnezeu aduce iarăși înapoi ce a trecut” (3:15).

O viață trăită după principiile descrise în pasajul din capitolul 3 (vs. 12–13, similară cu ceea ce este menționat în capitolul 2:24–26) este o viață împlinită, pentru că este viața așezată în coordonatele Planului Divin. Omul își găsește „fericirea” în cursul normal al vieții, ducând „un

traie bun”, mâncând, bând sau muncind fără a căuta un alt profit de la viață, ci privind toate acestea ca pe un dar de la Dumnezeu. Doar așa viața umană poate fi „țesută” armonios în contextul în care acțiunile lui Dumnezeu sunt decisive în universul vieții fiecăruia dintre noi: doar „ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut” (3:14).

Prin urmare, decizia înțeleaptă a fiecărui om ar fi să se teamă de Dumnezeu și să se pună în acord cu Planurile Sale divine pentru viața pe care o trăiește (3:14).

3. Judecata finală a covorului vieții umane țesut în afara Planului Divin (3:16–22)

Ce se întâmplă însă cu cei ce aleg să nu trăiască după rânduielile divine? Pentru că, așa cum spune Solomon: „am mai văzut sub soare că, în locul rânduit pentru judecată, domnește nelegiuirea și că, în locul rânduit pentru dreptate, este răutate” (3:16).

Toate aceste decizii de a trăi după alte norme de viață decât cele incluse în Planul Divin, vor fi judecate de Dumnezeu la vremea hotărâtă de El pentru asta: „Dumnezeu va judeca și pe cel bun, și pe cel rău, căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă” (3:17). Această formă de viață, asemenea celei descrise anterior în capitolul 2:12–26, nu poate continua la nesfârșit, deoarece Dumnezeu va pune capăt acestei forme de viață umană trăită în neascultare de El.

Mai mult, Solomon prezintă și forma decadentă de conviețuire pe care o au cei ce aleg să trăiască o viață nelegiuită, fără Dumnezeu. Aceștia „nu sunt decât niște dobitoace” (3:18). Realitatea crudă a acestei forme de viață este aceea că viața lor nu este cu nimic diferită de cea a animalelor: „Căci soarta omului și a dobitocului este aceeași; aceeași soartă au amândoi; cum moare unul, așa moare și celălalt; toți au aceeași suflare, și omul nu întrece cu nimic pe dobitoc” (3:19).

Filosofia de viață a celor ce nu acceptă Planul Divin pentru existența lor în lume este centrată pe ceea ce se întâmplă în universul existenței

lor finite, căci după moarte, spun ei, nu mai există nimic altceva decât „țărână” (3:20). Iar potrivit sistemului lor de gândire centrat pe evidențe empirice și nu pe credința în Dumnezeu, oamenii nelegiuiți consideră că nimeni nu „știe dacă suflarea omului se suie în sus și dacă suflarea dobitocului se coboară în jos, în pământ” (3:21). Scopul lor în viață este să profite cât mai mult de existența lor prezentă: „nu este nimic mai bun pentru om decât să se veselească de lucrările lui” (3:22), pentru că, potrivit înțelegerii lor raționale, nimeni nu poate „să se bucure de ce va fi după el” (3:22).

Ce tristă este această existență fără speranța veșniciei! Desigur, nimeni nu poate gândi serios la veșnicie fără Dumnezeu, fiindcă El este Cel ce poate pune în gândul omului speranța veșniciei: „[Dumnezeu] a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei” (3:11).

Este adevărat că între timpul prezent și veșnicie va exista o judecată, așa cum afirmă și autorul Epistolei către evrei: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” (v. 9:27). Însă, cel care crede în Dumnezeu nu are de ce să se teamă, de vreme ce prezentul vieții sale îl trăiește în acord cu Planul Divin.

Concluzii:

Experiențele pe care le avem de-a lungul vieții noastre în universul acesta afectat de păcat sunt diverse și contrastante. Avem bucurii însă avem și necazuri! Noi nu putem controla împrejurările vieții, însă Dumnezeu este întotdeauna în controlul absolut al tuturor lucrurilor din univers. El îngăduie să se întâmple anumite evenimente în viața noastră doar pentru o vreme. Scopul Său este să așeze toate aceste fire de viață alcătuite din nuanțe diferite într-o imagine de ansamblu care să corespundă Planului Său cu viața noastră.

Dacă acceptăm lucrarea lui Dumnezeu în viața noastră prin toate aceste experiențe (chiar și cele negative), atunci ne vom bucura de viața pe care o trăim aici ca fiind un dar de la Dumnezeu. Iar apoi vom împărtăși

cu El veșnicia pe care Creatorul a pus-o în gândul nostru încă de aici de pe pământ.

Dacă nu vrem să acceptăm Planul lui Dumnezeu pentru viața noastră, încercând să profităm așa cum vrem noi de viață, atunci vom trăi o viață degradantă, ca cea a animalelor, și vom fi judecați de Dumnezeu la vremea hotărâtă de El.

Aplicații:

Viața umană este alcătuită din experiențe pozitive și negative. Uneori ne bucurăm alături plângem. Așa este viața noastră de pe pământ! Mântuitorul ne-a spus că „în lume veți avea necazuri” (Ioan 16:33). Trebuie să acceptăm situațiile din viață așa cum sunt îngăduite de Dumnezeu, pentru că El așază toate aceste experiențe într-un Plan Măreț care va fi cunoscut pe deplin la sfârșitul existenței acestui univers afectat de păcat. Atunci când traversăm perioade de timp mai dificile trebuie să ne încredem în Dumnezeu și să continuăm viața contând pe ceea ce plănuiește El cu privire la noi.

Nimeni nu poate avea o imagine de ansamblu asupra vieții umane, chiar și asupra celei proprii, în afară de Dumnezeu. Pe de altă parte, nimeni nu poate profita de propria viață. Cel mai înțelept este să acceptăm ca Dumnezeu să așeze în Planul Său viața noastră cu toate experiențele avute, pentru a ne putea bucura de tot ce primim acum, dar mai ales să avem împlinire la finalul istoriei existenței umane, când vom vedea lucrarea măreață făcută de Dumnezeu cu noi.

Nu-ți irosi viața trăind-o fără Dumnezeu! Nu doar că vei pierde bucuria veșniciei trăită în fericirea cu Dumnezeu, dar vei trăi dezamăgirea unei vieți în care ai alergat după iluzii deșarte! Nu există împlinire în viață fără Dumnezeu.

Întrebări pentru discuții:

- Care este cea mai comună filosofie de viață a oamenilor astăzi?
- Care sunt reacțiile oamenilor când trec prin suferințe?

- Unde este Dumnezeu și ce face El când traversăm experiențe negative în viață?
- Ce câștig putem avea de la o viață trăită fără credință în Dumnezeu?
- Care este adevărata împlinire a vieții noastre efemere?

autor: Cornel Boingeanu, *Biserica Creștină Baptistă „Deo Gloria” București*; coordonator național OM România;
cornelboingeanu@gmail.com